

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **H.T. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3 (dříve Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 A 97/2010 - 16,

takto:

I. Žádost žalobkyně o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 31. 3. 2010, č.j. CPR-4402-4/ČJ-2010-9CPR-V242, bylo zamítnuto pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorátu cizinecké policie Žulová ze dne 4. 3. 2010, č. j. CPOV-1895/ČJ-2010-074067. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů. Doba, po kterou nelze umožnit žalobkyni vstup na území České republiky, byla stanovena na 2 roky.

Proti odvolacímu správnímu rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu a požádala o osvobození od soudních poplatků. Městský soud zaslal žalobkyni vzor tiskopisu o. s. ř. č. 60 „*Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků*“ a vyzval ji, aby vyplněný tiskopis doručila zpět ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy. Na základě vyplněného tiskopisu rozhodl následně o podané žádosti tak, že ji zamítl. V odůvodnění usnesení uvedl, že žalobkyně tiskopis pouze proškrtala a neuvedla, z jakých prostředků hradí svůj pobyt na území ČR. Proto městský soud dospěl k závěru, že svá tvrzení o nedostatku finančních prostředků pro to, aby mohla být osvobozena od soudního poplatku, žalobkyně nedoložila.

Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž pouze uvedla, že náklady na pobyt jí hradí přítel, který je osobou samostatně výdělečně činnou. Stěžovatelka sama žádnými finančními prostředky nedisponuje.

Městský soud, ještě před předložením věci zdejšímu soudu, vyzval stěžovatelku k předložení plné moci udělené advokátu, dle ustanovení § 105 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „ s. ř. s.“) s tím, že v řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. Dále byla stěžovatelka vyzvána k doplnění náležitostí kasační stížnosti a zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

Dne 7. 3. 2011 obdržel městský soud žádost stěžovatelky o ustanovení právního zástupce z řad advokátů. Žádost odůvodnila nedostatkem finančních prostředků, neznalostí právního řádu ČR a v neposlední řadě taktéž nedostatečnou znalostí jednacího jazyka. Městský soud, aniž by o této žádosti sám rozhodl, předložil věc zdejšímu soudu.

S ohledem na svou ustálenou judikaturu Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského (městského) soudu o zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce, není třeba trvat na povinném zastoupení advokátem (např. rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, dostupný stejně jako další citovaná rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz). Navíc je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že stěžovatelka je schopná pochopit obsah usnesení městského soudu a formulovat proti němu potřebnou argumentaci.

Proto Nejvyšší správní soud neshledal žádost žalobkyně o ustanovení zástupce z řad advokátů za důvodnou a výrokem ad. I. ji zamítl. Učinil tak i při vědomí, že o této žádosti má primárně rozhodovat městský soud (§ 108 odst. 1 s. ř. s.). Vrácení věci zpět městskému soudu, aby o tomto dílčím procesním návrhu nejprve sám rozhodl a poté spis předložil zpět, by však bylo v rozporu s principem procesní ekonomie, a to zejména za situace, kdy je meritorním návrhem napadáno správní rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně.

Dále se již Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení důvodnost kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že není důvodná.

Především je třeba konstatovat, že z obsahu kasační stížnosti lze vyvodit pouze nesouhlas stěžovatelky s usnesením městského soudu, jímž nebylo vyhověno její žádosti o osvobození od soudního poplatku. K tomu pouze bez dalšího uvedla, že náklady na pobyt na území ČR jí hradí přítel.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. platí, že *účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků; dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne*. Bylo tedy povinností stěžovatelky, aby v řízení před městským soudem řádně doložila své majetkové a výdělkové poměry, tedy že nedisponuje dostatečnými prostředky k úhradě soudního poplatku. Pokud soudem zaslaný formulář *„Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“* ve všech jeho částech pouze bez dalšího proškrtala, vyloučila, aby městský soud její žádost mohl objektivně posoudit. Tím, že neuvedla žádné své příjmy ani majetek, se stalo stěžovatelkou předložené potvrzení též značně nevěrohodným. Nejvyšší správní soud totiž považuje za vyloučené, aby stěžovatelka, která pobývá na území České republiky bez jakýchkoli příjmů, mohla uspokojovat své základní životní potřeby. Je tedy zřejmé, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka neprokázala své tvrzení, že nemá dostatek prostředků, což je základní podmínkou pro přiznání osvobození od soudního poplatku; stěžovatelku proto nelze od placení soudního poplatku osvobodit. Pokud jde o tvrzení uvedené v kasační stížnosti (zdroj financování potřeb stěžovatelky), zde je nutno poukázat na fakt, že městskému soudu tato informace v době jeho rozhodování známa nebyla; jde nicméně o tvrzení zcela nekonkrétní, z něhož pro potřeby případného přehodnocení názoru městského soudu nelze vytěžit ničeho.

Ze všech uvedených důvodů proto zdejšímu soudu nezbylo, než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Na základě výzvy Městského soudu v Praze uhradila stěžovatelka za podanou kasační stížnost soudní poplatek v částce 3000 Kč. S ohledem na již zmiňovanou konstantní judikaturu zdejšího soudu (např. též rozsudek ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77) je třeba, aby Městský soud v Praze, stěžovatelce vrátil zaplacený soudní poplatek za podanou kasační stížnost, neboť k jeho vybírání nebyl dán důvod.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu